

Gedicht van Har Sniekers
Torna | Cultura- café van 18 januari 2015.

MODER

Dien verdwaaldje ouge
vertèlle mich de pien
noe se bès verwoeare toet mien
kindj
ómdet vertroewdje vastigheje
dich ein nao ein
door de vingers litse
wie kralle van de roeazekrans
in dees gevange stildje
tösse stool en bèd
mèt es insigste oetzich
de vinster op 't verleje.

Wie eine hulpeloze baby
sloebers se oet miene bieëker.
Ich voor dich 't aete
god, waat zeen wae kóntent
kiek ós hie noe same zitte
moder mèt ziene groeate vent.
Den vreugs se verlaege
Mót ich nog nao de wc?
Ich doon dich eine druuege luiier
óm dien dor bille
en lèk dich braaf te slaope
in de erm
van weer ein laeg nach.
Zaoch maak ich ein kruutske
op diene witte ingelekop.

O zöster, zeetj gae vannach nog hie?
Den haotj häör hendjes vas
want boete bleusj de windj
sluiptj de sjeem stil dónderbie.